

на югоизтокъ) било Janicoli (Ени-Къой? вѣроятно при днешното Вѣтрень или Хисарджикъ). То ще е едно отъ двѣтѣ села, които споредъ Брокиеръ (около 1430 г.) сж за-правени отъ българи, прѣселени тамъ отъ турцитѣ около изсѣчени гори, за да вардятъ пѣтя отъ разбойници. Впрочемъ, самъ Баронъ Бово пише за опаснитѣ тукъ проходи, вардени отъ българска стража, очевидно дервентджии, които придружавали пѣтниците¹⁾.

Отъ по-главнитѣ заселища на югоизточна България, съгласно даннитѣ на Х. Калфа, които подъ долуизброенитѣ имена ни отнасятъ къмъ половината на XVII-я вѣкъ, сж: Бургасъ (Borgas, Burgas, Pîrgos), въ къркклисийския санджакъ. На день (?) разстояние отъ него било заселището Баня (Bana или днешното Лѣдже-Къой при айтошкитѣ бани, на които султанъ Сюлейманъ направилъ голѣмо кубе. Спомена се, че единъ отъ първитѣ римски императори, който заградилъ тия минерални извори съ стѣни, като особно заселище, бѣ Юстинианъ, 527—565 г.). Прѣзъ 1672 г., Мухамедъ IV, въ похода си срѣщу Полша, е прѣбивавалъ въ сѣщитѣ бани, и по тоя случай заселището имъ се нарича Лѣджа (Ilidsché на пѣтя между Айтосъ и Копаранъ). Анхияло (Ahjoli), като подсждно на Месемврия (Misivri), било въ силистренския санджакъ. Айтосъ (Aidos), въ сѣщия санджакъ, прѣзъ това врѣме билъ важно заселище—градъ. Тукъ ставалъ голѣмъ пазаръ, а „околнитѣ му развалини говорѣли за прѣдишната по-голѣма важность на тоя градъ“. Отъ тамъ минавали два голѣми пѣтя: единъ за Провадия, други за Карнобадъ

¹⁾ Н. Beauveau, Voyage du Levant. 1619. Споредъ него България обгръщала областитѣ и странитѣ: на изтокъ Ромжния (Румелия), която граничела съ сѣщинска България (сѣверна) чрѣзъ Ихтиманъ; послѣ Servie, Timisvar и Valaquie, а на югъ Macedoine. България била най-плодородната часть на Турция. Той много се възхищава отъ българската носия. Ромжния приличала на френската Пикардия (р. 82). Пакъ по Баронъ Бово, тукъ имало повече християни отколкото турци и евреи—взети наедно. Отъ тукъ се види, че слѣдъ българитѣ, по брой идѣли турци и евреи, а за гърци и дума не става. Загатна се, че гърцитѣ въ пловдивско, бургашко и каваклийско сж явление отъ съмнителенъ характеръ. Впрочемъ, колкото се отнася за югоизточна България, Бово твърди, че населението къмъ Одринъ говори „славянски“.